

ISBN 978 90 00 40411 7
ISBN 978 90 00 40412 4 (e-book)
NUR 285/330

© 2013, 2026 Van Goor
Uitgeverij Unieboek | Het Spectrum bv

oorspronkelijke titel *The Chemical Garden Trilogy: Sever*
oorspronkelijke uitgave © 2013 Lauren DeStefano
Uitgegeven in overeenstemming met de auteur, C/O BAROR INTERNATIONAL,
INC., Armonk, New York, USA

www.bestofyabooks.nl
www.laurendestefano.com

tekst © 2013 Lauren DeStefano
vertaling Esther Ottens
omslagillustratie © drømsjel
omslagontwerp Lizzy Bromley en Saskia Janssen
zetwerk binnenwerk ZetSpiegel, Best

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

Voor Riley, Isaiah, Isabellah, Hailey, Cameron, Mary, Cooper, Eliot en
Raina, die een heel leven aan wegen voor zich hebben

*Ik moet mezelf in daden verliezen
om niet aan wanhoop ten onder te gaan.*

Alfred Tennyson

1

IN DE ATLAS stroomt de rivier nog. Het dunne lijntje vervoert vracht naar een bestemming die niet meer bestaat. Wij hebben dezelfde naam, de rivier en ik; als daar een reden voor bestaat, is die met mijn ouders gestorven. Maar de rivier leeft in mijn dagdromen. Ik stel me voor hoe hij uitloopt in de onmetelijke oceaan, versmelt met verzonken steden, oude flessenpost meevoert.

Ik verdoe te veel tijd op deze bladzijde. Ik zou in Noord-Amerika moeten zijn, om mijn route van de kust van Florida naar Providence, Rhode Island, uit te stippelen, waar mijn tweelingbroer zojuist een aanslag heeft gepleegd op een ziekenhuis dat pro-wetenschap is en onderzoek doet aan embryo's.

Ik weet niet hoeveel doden er door hem gevallen zijn.

Linden gaat onrustig verzitten. 'Ik wist niet eens dat je een broer had,' zei hij toen ik hem vertelde waar ik heen ging.

‘Maar de lijst van dingen die ik niet van je weet wordt dan ook met de dag langer, hè?’

Hij is verbitterd. Door ons huwelijk en de manier waarop het geëindigd is. Doordat het eigenlijk helemaal niet voorbij is.

Mijn zustervrouw kijkt uit het raam. Haar haren hebben de kleur van licht dat door herfstbladeren valt. ‘We krijgen regen,’ zegt ze zacht. Ze is hier alleen omdat ik erop stond. Mijn vroegere echtgenoot gelooft nog steeds niet dat ze echt in gevaar was in het huis van Vaughn, zijn vader. Of misschien gelooft hij het wel. Ik weet het niet precies, want hij praat tegenwoordig amper nog met me, behalve om te vragen hoe ik me voel en om te zeggen dat ik binnenkort het ziekenhuis uit mag. Ik mag van geluk spreken; de meeste zieken zitten op een kluitje in de gangen of liggen met z’n tienden in een kamer, als ze al worden opgenomen. Ik heb comfort en privacy. Een ziekenhuisopname in deze categorie is alleen voor de rijken, en toevallig is mijn schoonvader eigenaar van bijna alle gezondheidsinstellingen in de staat Florida.

Omdat er nooit genoeg transfusiebloed is, en omdat ik veel bloed verloren heb nadat ik in een aanval van gekte in mijn been heb gesneden, heeft mijn herstel lang geduurd. En nu mijn bloeddruk weer op peil is, nemen ze steeds een beetje bloed af om te onderzoeken of ik ook echt beter aan het worden ben. Tot nu toe gaan ze ervan uit dat mijn lichaam niet gereageerd heeft op Vaughns pogingen om het virus te bestrijden. Ik weet niet wat hij ze verteld heeft, maar hij verstaat de kunst om overal op te duiken zonder aanwezig te zijn.

Ik heb een interessante bloedgroep, zeggen ze. Al waren er nog zo veel mensen bereid geweest om voor de schamele ver-

goeding die het ziekenhuis ervoor overheeft bloed af te staan, dan nog zouden ze geen match voor me gevonden hebben.

Cecily begon over de regen om Lindens aandacht van de verpleegkundige die net mijn arm ontsmet heeft af te leiden. Maar het werkt niet. Lindens groene ogen zijn strak op de spuit gericht, die volloopt met mijn bloed. De atlas ligt op de deken op mijn schoot. Ik sla de bladzijde om.

Ik keer terug naar Noord-Amerika, het enige continent dat nog over is, al is ook dit niet meer intact; hele stukken van wat vroeger Canada en Mexico waren, zijn nu onbewoonbaar. Vroeger bestond er een hele wereld vol mensen en landen, maar die zijn allemaal vernietigd, in oorlogen van zo lang geleden dat er nauwelijks meer over gesproken wordt.

‘Linden?’ Cecily legt een hand op zijn arm.

Hij draait zijn hoofd haar kant op, maar hij kijkt niet.

‘Linden,’ probeert ze opnieuw. ‘Ik moet iets eten. Ik krijg hoofdpijn.’

Nu heeft ze zijn aandacht, want ze is vier maanden zwanger en gevoelig voor bloedarmoede. ‘Waar heb je zin in, lieverd?’ vraagt hij.

‘Ik zag daarnet brownies in de cafetaria.’

Hij fronsst zijn wenkbrauwen, zegt dat ze iets voedzamers zou moeten eten, maar bezwijkt uiteindelijk voor haar pruilmondje. Als hij de kamer uit is komt Cecily op de rand van mijn bed zitten. Ze legt haar kin op mijn schouder en kijkt in de atlas. De verpleegkundige vertrekt, met mijn bloed op zijn karretje met instrumenten.

Voor het eerst sinds ik in het ziekenhuis lig ben ik alleen met mijn zustervrouw. Ze volgt met haar vinger de omtrek van het

land, slaakt een diepe zucht en maakt een rondje om de Atlantische Oceaan.

‘Linden is woedend op me,’ zegt ze, niet zonder spijt, maar ook niet op haar gebruikelijke huiltoontje. ‘Hij zegt dat je dood had kunnen gaan.’

Maanden heb ik in Vaughns laboratorium in de kelder gelegen, als proefkonijn voor ontelbare experimenten, terwijl Linden boven onwetend rondliep. Cecily, die bij me op bezoek kwam en me wilde helpen ontsnappen, heeft er tegen hem nooit een woord over gezegd.

Het was niet voor het eerst dat ze me bedroog, maar net als de laatste keer denk ik dat ze echt de bedoeling had om te helpen. Ze stuurde Vaughns experimenten in de war door infusen te verwijderen en met apparatuur te knoeien. Ik denk dat ze van plan was om me weer zo helder te krijgen dat ik de deur uit kon lopen. Maar Cecily is met haar veertien jaar nog erg jong, en ze begrijpt niet dat onze schoonvader plannen heeft die veel groter zijn dan zij kan bevatten. We maken geen van beiden ook maar een schijn van kans tegen hem. Zelfs Linden heeft hem al die jaren geloofd.

Toch moet ik het vragen. ‘Waarom heb je niets tegen Linden gezegd?’

Ze haalt een keer bibberig adem en gaat rechtop zitten. Ik probeer haar aan te kijken, maar ze ontwijkt mijn blik. Ik wil haar niet intimideren met verwijt, dus kijk ik maar naar de openge-slagen atlas.

‘Linden was er zo kapot van toen je wegliep,’ zegt ze. ‘Boos, maar ook verdrietig. Hij wilde het er niet over hebben. Hij deed je deur dicht en verbood me je kamer in te gaan. Hij stopte met

tekenen. Hij was heel veel bij mij en Bowen, en dat vond ik heerlijk, maar ik wist best dat het was omdat hij jou probeerde te vergeten.’ Ze haalt opnieuw diep adem en slaat de bladzijde om.

We staren een paar seconden naar Zuid-Amerika. Dan zegt ze: ‘En na een tijdje ging het beter met hem. Hij zei dat hij me mee wilde nemen naar de lentebeurs die binnenkort gehouden wordt. Toen kwam jij terug en ik dacht, als hij jou ziet, dan is alle vooruitgang die hij geboekt heeft in één klap weer ongedaan gemaakt.’ Nu kijkt ze me wel aan, met een felle blik in haar bruine ogen. ‘Je wilde hier sowieso niet zijn. Dus als ik jou nu hielp ontsnappen, dan hoefde hij het nooit te weten en konden we allemaal gewoon weer gelukkig zijn.’

Ze spreekt het woord ‘gelukkig’ uit alsof het iets heel triests is. Haar stem slaat ervan over. Een jaar geleden zou ze nu in huilen zijn uitgebarsten. Ik moet denken aan die laatste dag voordat ik wegliep. Toen ik haar huilend en schreeuwend in de sneeuw achterliet nadat ik haar duidelijk had gemaakt dat ze Jenna, onze oudste zustervrouw, had verraden door aan onze schoonvader te vertellen dat ze mij wilde helpen ontsnappen, wat hem alleen maar gesterkt had in zijn beslissing om haar uit de weg te ruimen.

Maar sindsdien is Cecily volwassener geworden. De geboorte van haar kind en het verlies van niet één maar twee leden van haar gezin hebben haar ouder gemaakt.

‘Linden had gelijk,’ zegt ze. ‘Je had wel dood kunnen zijn, en ik...’ Ze durft bijna niet door te gaan, maar ze laat mijn blik niet los. ‘Ik had het mezelf nooit kunnen vergeven. Het spijt me, Rhine.’

Ik sla een arm om haar schouders en ze laat zich tegen me aan zakken.

‘Vaughn is gevaarlijk,’ zeg ik in haar oor. ‘Linden wil het niet geloven, maar jij wel, denk ik.’

‘Ja,’ zegt ze.

‘Hij houdt je dag en nacht in de gaten, precies zoals hij met mij deed.’

‘Ja.’

‘Hij heeft Jenna vermoord.’

‘Ja. Ik weet het.’

‘Laat Linden je niet overhalen om hem te vertrouwen,’ zeg ik.

‘Zorg ervoor dat je nooit alleen met hem bent.’

‘Jij kunt weglopen, maar ik niet,’ zegt ze. ‘Het is mijn thuis. Iets anders heb ik niet.’

In de deuropening schraapt Linden zijn keel. Cecily rent naar hem toe, gaat op haar tenen staan om hem te kussen en grist intussen de brownie uit zijn hand. Ze peutert het plastic los. Dan gaat ze in een stoel zitten en legt haar gezwollen voeten op de vensterbank. Ze heeft er een handje van om Lindens hints te negeren als hij alleen wil zijn met mij. Toen we nog getrouwd waren was het een kleine ergernis, maar op dit moment is het een opluchting. Ik weet niet wat Linden wil zeggen, maar ik weet wel dat zijn zenuwachtige gedoe betekent dat hij onder vier ogen met me wil praten, en daar zie ik als een berg tegenop.

Cecily knabbelt aan de rand van haar brownie en veegt de kruimels van haar kleren. Ze is zich bewust van Lindens rusteloosheid, maar ze weet ook dat hij haar niet zal vragen om de kamer uit te gaan. Omdat ze zwanger is, en omdat ze de laatste vrouw is die nog oprecht van hem houdt.

Linden pakt zijn schetsboek van een stoel, gaat zitten en begint door zijn ontwerpen te bladeren om iets omhanden te hebben. Hij is nooit assertief genoeg geweest om te zeggen wat hij wil. En hoewel ik weet dat het gesprek waar hij zo naar hunkert mij alleen maar een schuldgevoel zal bezorgen en heel erg ongelukkig zal maken, besef ik ook dat ik het hem verschuldigd ben.

‘Cecily,’ zeg ik.

‘Hm?’ Kruimels vallen van haar lippen.

‘Laat ons even alleen.’

Ze kijkt eerst naar Linden, die ook naar haar kijkt maar niet protesteert, en dan naar mij.

‘Best,’ zegt ze met een zucht. ‘Ik moet toch naar de wc.’

Als ze de kamer uit is en de deur achter zich dicht heeft gedaan, klapt Linden zijn schetsboek dicht. ‘Dank je,’ zegt hij.

Ik duw mezelf overeind, strijk de lakens glad over mijn bovenbenen en knik zonder hem aan te kijken. ‘Wat is er?’ vraag ik. Hij gaat op de stoel naast mijn bed zitten. ‘Je mag morgen weg,’ zegt hij. ‘Heb je iets van een plan?’

‘Ik ben nooit zo goed geweest in plannen. Maar ik verzin wel iets.’

‘Hoe wou je je broer precies gaan zoeken? Rhode Island is honderden kilometers hiervandaan.’

‘Tweeduizend kilometer,’ zeg ik. ‘Ongeveer. Ik heb me ingelezen.’

Hij fronsst zijn voorhoofd. ‘Je bent nog aan het herstellen,’ zegt hij. ‘Je zou eigenlijk nog een paar dagen rust moeten houden.’

‘Ik kan net zo goed meteen gaan.’ Ik doe de atlas dicht. ‘Ik kan toch nergens anders heen.’

‘Je weet best dat dat niet waar is,’ zegt hij. ‘Je hebt een...’ Hij aarzelt. ‘Logeeradres.’

‘Huis’, had hij willen zeggen.

Ik geef geen antwoord en de stilte is vol van alle dingen die Linden wil zeggen. Spookwoorden, geesten die mee dansen met de stoffes in het licht dat de kamer invalt.

‘Of...’ gaat hij verder. ‘Er is nog een andere mogelijkheid. Mijn oom.’

Nu kijk ik hem toch aan, wat al te verbaasd misschien, want hij trekt een geamuseerd gezicht. ‘Mijn vader heeft hem jaren geleden verstiten, toen ik nog heel jong was,’ zegt hij. ‘Het is de bedoeling dat ik doe alsof hij niet bestaat, maar hij woont hier niet ver vandaan.’

‘Een broer van je vader?’ vraag ik sceptisch.

‘Denk er maar over na,’ zegt Linden. ‘Hij is een beetje vreemd, maar Rose mocht hem graag.’ Dat laatste zegt hij lachend, en zijn wangen krijgen een roze gloed. Gek genoeg voel ik me daar beter door.

‘Zij kende hem?’ vraag ik.

‘Ze heeft hem één keer ontmoet,’ antwoordt Linden. ‘We waren op weg naar een feestje en ze boog zich naar de chauffeur toe en zei: “Ik ben al die saaie feestjes zat. Breng ons maar ergens anders heen.” Dus gaf ik de chauffeur het adres van mijn oom, en daar zijn we toen die avond geweest. We kregen de smerigste koffiekruimeltaart die we ooit geproefd hadden.’

Voor het eerst sinds haar dood praat hij over Rose zonder ineens te krimpen van de pijn.

‘En het feit dat mijn vader hem haatte maakte hem alleen maar aantrekkelijker voor haar,’ vertelt Linden verder. ‘Hij is veel te

pro-natuur voor mijn vader en inderdaad een beetje raar. Ik heb mijn bezoeken aan hem altijd geheim moeten houden.’

Linden heeft een rebelse kant. Wie had dat gedacht. Hij strijkt mijn haar achter mijn oor. Het is een gewoontegebaar, en als hij beseft wat hij doet trekt hij zijn hand gauw terug.

‘Sorry,’ mompelt hij.

‘Geef niet,’ zeg ik. ‘Ik zal erover nadenken.’ Mijn woorden komen er snel, stuntelig uit. ‘Wat je zei... Ik bedoel... Ik zal erover nadenken.’